

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวานคิดว่าตนเองเป็นพี่น้องเพศชายเป็นดวงวิญญาณและมีความรักทางจิตต่อกันและกัน หากลูกต้องการกลับมาสาโทประธานอย่ามองหาความผิดกับผู้อื่น

คำถาม: บนพื้นฐานใดที่ลูกสามารถประกาศสิทธิ์ในมรดกหลายล้านเท่าจากพ่อ?

คำตอบ: เพื่อที่จะประกาศสิทธิ์ในมรดกหลายล้านเท่าจากพ่อคงอยู่ในการจารึกแสงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง ลืมทุกสิ่งนอกจากพ่อ อย่าสูญเสียเวลาของลูกในสิ่งต่างๆ เช่น: ผู้นั้นผู้นี้ เป็นเช่นนี้ ผู้นั้นผู้นี้ทำเช่นนั้น จุดหมายปลายทางนั้นสูงมากดังนั้นเก็บเป้าหมายของการกลับมาสาโทประธานเสมอ ฝ่าแต่เกาะเกี่ยวอยู่กับพ่อด้วยความรัก ฝ่าแต่ตรวจสอบตนเองในระดับที่ละเอียดอ่อนและลูกจะสามารถประกาศสิทธิ์ในมรดกที่สมบูรณ์ของลูก

โอม ชานติ ลูกผู้ที่กำลังนั่งที่นั่งในเวลานี้รู้ว่าพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดกำลังทำให้ลูกสาโทประธานอีกครั้ง วิธีการหลักที่ท่านบอกลูกคือการที่คิดว่าตนเองเป็นพี่น้องเพศชายเป็นดวงวิญญาณ คำสอนหลักที่ลูกได้รับคือการมีความรักทางจิตอย่างมากมายต่อกันและกัน ลูกเคยมีความรักทางจิตแต่ลูกไม่ได้มีสิ่งนั้นอีกต่อไป คำถามของความรักไม่ได้เกิดขึ้นในโลกที่ไม่มีตัวตนดังนั้นพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดมาและให้คำสอนว่า: ลูกขณะที่พูดว่า “วันนี้ วันพรุ่งนี้” เวลา กำลังผ่านไป วัน เดือน และปีกำลังผ่านไป พ่อได้บอกลูกว่าลูกเคยเป็นเช่นลักษมีและนารายณ์ ใครทำให้ลูกเป็นเช่นนั้น? พ่อ พ่อได้อธิบายด้วยเช่นกันว่าลูกลงมาอย่างไร เวลาได้ผ่านไปในขณะที่ลูกลงมาจากเบื้องบนที่ละน้อยวันนั้นได้ผ่านไปแล้ว เดือนนั้นได้ผ่านไป ปีได้ผ่านไป และระยะเวลานั้นได้ผ่านไป ลูกเข้าใจว่าในตอนเริ่มต้นลูกเคยสาโทประธาน ลูกมีความรักอย่างมากต่อกันและกัน พ่อได้ให้คำสอนแก่ลูกพี่น้องทั้งหมดว่าลูกพี่น้องควรมีความรักอย่างมากมายต่อกันและกัน พ่อคือพ่อของลูก พ่อดูแลลูกด้วยความรักอย่างมาก พ่อทำให้ลูกสาโทประธานจากทาโมประธาน เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของลูกคือการกลับมาสาโทประธาน ลูกเข้าใจว่ายิ่งลูกกลับมาสาโทประธานมากเท่าใดลูกจะมี

ประสบการณ์ของความสุขมากเท่านั้น ลูกเคยสาโทประธาน ลูกพี่น้องเพศชายเคยมีชีวิตอยู่กับกันและกันด้วยความรักอย่างยิ่ง ในเวลานี้ลูกได้มาเพื่อรู้จักพ่อ ในฐานะที่เป็นเทพลูกเคยเต็มไปด้วยความรักอย่างมากต่อกันและกัน มีคำสรรเสริญอย่างใหญ่หลวงต่อเทพเหล่านี้และสวรรค์ของเขา ลูกเคยเป็นชาวสวรรค์เช่นกันแล้วขณะที่พูดว่า “วันนี้และวันพรุ่งนี้” ลูกเฝ้าแต่ลงมาจากวันที่หนึ่งจนกระทั่งวันนี้ ในเวลานี้มีอีกไม่กี่ปีเท่านั้นที่หลงเหลืออยู่จาก 5000 ปี อยู่ในสติปัญญาของลูกว่าลูกได้เล่นบทบาทของลูกตั้งแต่ออนเริ่มต้นอย่างไร ในเวลานี้เนื่องจากสำนึกที่เป็นร่างไม่มีความรักนั้นต่อกันและกัน ลูกเฝ้าแต่มองเห็นข้อบกพร่องของกันและกัน: ผู้นั้นผู้นี้เป็นเช่นนี้ เมื่อลูกเคยมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณลูกไม่เคยมองหาความผิดกับกันและกัน ลูกมีความรักอย่างมากต่อกันและกัน ในเวลานี้ลูกต้องสร้างสมสภาพเดียวกันนั้นอีกครั้ง ที่นี้ลูกมองดูกันและกันด้วยสายตานั้นดังนั้นลูกเริ่มที่จะต่อสู้และทะเลาะเบาะแว้งในหมู่ลูกเอง สิ่งนี้จะมาถึงจุดจบได้อย่างไร? พ่ออธิบายว่า: ลูกเคยเป็นเทพที่สาโทประธานที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชาและแล้วขณะที่ตกลงมาที่ละน้อยลูกกลับมาทาโมประธาน ลูกเคยอ่อนหวานอย่างมากในเวลานี้ลูกต้องกลับมาอ่อนหวานเช่นนั้นอีกครั้ง ลูกเคยเป็นผู้ประทานความสุขและเวลานี้ได้กลายเป็นผู้ประทานความทุกข์ในอาณาจักรของราวัน ลูกเริ่มต้นด้วยการใช้ดาบของตัณหาและเป็นเหตุของความทุกข์แก่กันและกัน ลูกไม่ได้ใช้ดาบของตัณหาเมื่อลูกเคยสาโทประธาน กิเลสทั้งห้านี้คือศัตรูของลูก นี่คือโลกที่มีกิเลส ลูกเข้าใจด้วยเช่นกันว่าอาณาจักรของรามหมายถึงอะไรและอาณาจักรของราวันหมายถึงอะไร ขณะที่พูดว่า “วันนี้และวันพรุ่งนี้” ยุคทอง ยุคเงิน ยุคทองแดงได้มาถึงจุดสิ้นสุด แม้กระทั่งยุคเหล็กก็เกือบจะสิ้นสุดลงในเวลานี้ ลูกได้กลับมาทาโมประธานจากสาโทประธาน ความสุขทางจิตของลูกหายไปและช่วงชีวิตของลูกกลับมาสิ้นด้วยเช่นกัน พ่อได้มาแล้วในเวลานี้ดังนั้นแน่นอนพ่อจะทำให้ลูกสาโทประธานอีกครั้ง เป็นลูกที่เรียกหาว่า: โอ ผู้ ชำระให้บริสุทธิ์ ได้โปรดมา! พ่ออธิบายว่า: พ่อมาทุกๆ 5000 ปี ในยุคแห่งการบรรจบพบกัน ในเวลานี้คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ ยิ่งลูกจดจำพ่อมากเท่าใดข้อบกพร่องของลูกจะเฝ้าแต่ถูกขจัดออกไปมากเท่านั้น เมื่อลูกเคยสาโทประธานลูกไม่ได้มีข้อบกพร่องใดในตัวลูก ลูกเคยเรียกตนเองว่าเทพ ในเวลานี้ข้อบกพร่องเหล่านั้นจะถูกขจัดออกไปได้อย่างไร เป็นดวงวิญญาณที่กลับมาไร้ความสงบ ในเวลานี้ลูกต้องตรวจสอบตนเองว่าเหตุใดลูกจึงไร้ความสงบ เมื่อลูกคิดว่าตนเองเป็นพี่น้อง ลูกมีความรักอย่างมากต่อกันและกัน พ่อเดียวกันได้มาแล้วในเวลานี้ ท่านพูดว่า: คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณเป็นพี่น้อง มีความรักต่อกันและกัน ด้วยการเข้ามาสู่สำนึกที่เป็นร่างลูกมองหาความผิดกับกันและกัน พ่อพูดว่า: ทำความเพียรพยายามของลูกเองเพื่อที่จะประกาศสิทธิ์ในสถานะภาพที่สูง ลูกเข้าใจว่าพ่อทำให้ลูกเต็มเปี่ยมอย่างสมบูรณ์ด้วยการให้มรดกเช่นนั้นแก่ลูก พ่อได้มาแล้วในเวลานี้และดังนั้นเหตุใดเราจึงไม่ควรทำการกำหนดของท่านและประกาศสิทธิ์ในมรดกที่สมบูรณ์ของเราอีกครั้ง? เราเคยเป็นเทพแล้วเราได้ใช้ 84 ขาติเกิด ลูกที่สุดแสนหวานเคยไม่สิ้นคลอนอย่างยิ่ง ไม่มีความขัดแย้งใดในหมู่ลูกและลูกไม่ได้ประณามผู้อื่น ในเวลานี้มีความอ่อนแออย่างใดอย่างหนึ่งและดังนั้นสิ่งนั้นต้องถูกขจัดออกไป เราทั้งหมดคือพี่น้อง ลูกต้องจดจำพ่อผู้เดียว ควรมีความใส่ใจเพียงเท่านั้นที่จะ

กลับมาสาโทประธาน ผู้นั้นผู้นี้เป็นเช่นนั้นผู้นั้นผู้นี้ทำเช่นนั้นในเวลานี้ลึ้มลึงเช่นนั้นทั้งหมด พ่อพูดว่า: วางสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดและคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ในเวลานี้เพียรพยายามที่จะกลับมาสาโทประธาน เป็นไปด้วยสำนึกที่เป็นร่างเท่านั้นที่ลูกมองเห็น ข้อบกพร่องของผู้อื่น คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อแม่ร่วมกันและกันเป็นพี่น้องและลูกจะมองเห็นแต่คุณธรรมเท่านั้น เพียรพยายามที่จะตั้งใจผู้อื่นให้กลับมาเติมไปด้วยคุณธรรม หากผู้ใดทำสิ่งใดผิดเป็นที่เข้าใจว่า: บุคคลนั้นทาโมหรือราโจประธาน ดังนั้นพฤติกรรมของเขาจะเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน พ่อมีคุณธรรมมากที่สุดดังนั้นดูดซับคุณธรรมทั้งหมดจากพ่อและละทิ้งสิ่งอื่นทั้งหมด ละทิ้งข้อบกพร่องและสร้างสมคุณธรรม พ่อทำให้ลูกเติมไปด้วยคุณธรรมอย่างยั่งยืนท่านพูดว่า: ลูกต้องกลับมาเติมไปด้วยคุณธรรมเท่ากับพ่อ พ่อคือผู้ประทานความสุขเราต้องกลายเป็นผู้ประทานความสุขด้วยเช่นกัน ลูกควรมีความใส่ใจเดียวที่จะกลับมาสาโทประธาน อย่ารับฟังสิ่งอื่นใดหรือประณามผู้ใด ทุกคนมีความอ่อนแออย่างใดอย่างหนึ่งข้อบกพร่องเป็นเช่นที่ว่าลูกเองไม่สามารถเข้าใจข้อบกพร่องเหล่านั้น ผู้อื่นเข้าใจว่าผู้นั้นมีข้อบกพร่องในขณะที่ผู้นั้นคิดว่าตนเองดีมาก อย่างไรก็ตามในประเด็นใดประเด็นหนึ่งคำพูดที่ผุดออกมาจากผู้นั้น สิ่งต่างๆ เช่นนั้นไม่ได้เกิดขึ้นในสภาพที่สาโทประธาน ที่นี้ลูกมีข้อบกพร่องแต่เนื่องจากการไม่เข้าใจสิ่งนี้ ลูกคิดว่าตนเองฉลาด พ่อพูดว่า: พ่อคือผู้ที่ฉลาดที่สุด พ่อได้มาเพื่อทำให้ลูกทั้งหมดฉลาดเป็นผู้ที่อ่อนหวานที่สุด ละทิ้งข้อบกพร่อง ฯลฯ ทั้งหมดของลูก จัปซีพจรของลูกเองและมองว่า: มากเท่าใดที่ ฉันจดจำพ่อทางจิตที่สุดแสนหวานด้วยความรัก มากเท่าใดที่ลูกเข้าใจประเด็นเหล่านี้และมากเท่าใดที่ลูกอธิบายประเด็นเหล่านี้แก่ ผู้อื่น ไม่มีคุณประโยชน์ใดเลยในการกลับมาที่มีสำนึกที่เป็นร่าง สิ่งหลักที่จะอธิบายคือโลกนั้นทาโมประธานในเวลานี้ เมื่อโลกเคย สาโทประธานเคยเป็นอาณาจักรของเหล่าเทพ เวลานั้นลูกใช้ 84 ชาติเกิดและกลับมาทาโมประธาน ในเวลานี้ลูกต้องกลับมาสาโท ประธานอีกครั้ง เป็นชาวบาร์ตที่กลับมาทาโมประธานและเป็นพวกเขาด้วยเช่นกันที่จะกลับมาสาโทประธานอีกครั้ง ไม่มีใครอื่น สามารถเรียกว่าสาโทประธาน ไม่มีศาสนาอื่นใดในยุคทอง พ่อพูดว่า: ลูกได้กลับมาสาโทประธานจากทาโมประธานนับครั้งไม่ถ้วน และเวลานี้ลูกต้องกลายเป็นสิ่งนั้นอีกครั้ง ทำตามศรัทธาและจดจำพ่อ นี่คือความใส่ใจเดียวที่ลูกต้องมี มิภาระของบาปที่ใหญ่หลวง บนศีรษะของลูก พ่อได้ปลุกลูกให้ตื่นขึ้นมาแล้วในเวลานี้ ผู้ทำบัตติไปเบื้องหน้าเหล่าเทพและพูดว่า “เรามีกิเลส” เพราะเหล่าเทพมีแรงดึงดูดของความบริสุทธิ์เหตุนี้เองผู้คนจึงไปเบื้องหน้าพวกเขาและพูดสิ่งนี้ อย่างไรก็ตามพวกเขาลึ้มลึงนี้เมื่อพวกเขาไปบ้าน เมื่อพวกเขาไปเบื้องหน้าเหล่าเทพพวกเขารู้สึกกระอาต่อตนเองแต่พวกเขาลึ้มความระอาขึ้นเมื่อพวกเขากลับบ้าน พวกเขาไม่แม้กระทั่งคิดว่าใครทำให้พวกเขาเป็นเช่นนั้น ในเวลานี้พ่อพูดว่า: หากลูกต้องการกลายเป็นเทพลูกต้องศึกษาเล่าเรียน อย่างแน่นอนลูกต้องทำตามศรัทธา พ่อพูดว่า: ก่อนอื่นใดลูกต้องทำให้ตนเองสาโทประธานดังนั้นจดจำพ่อผู้เดียวอย่างสม่ำเสมอและอย่าซุบซิบนินทา เพียงแต่มีความใส่ใจเดียวว่าลูกต้องกลายเป็นสิ่งนี้ พ่อพูดว่า: ลูกเคยเป็นผู้ที่เป็นของศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไป แล้วลูกไปที่ใด เรื่องราวของ 84 ชาติเกิดของผู้นี้ถูกเขียนขึ้น ในเวลานี้เราต้องกลายเป็นเช่นนี้ เราต้องสร้างสมคุณธรรมที่สูงส่ง คิดว่ากันและกันเป็นพี่น้องชายและจดจำพ่อ ลูกต้องประกาศสิทธิ์ในมรดกของลูกจากพ่อ สิ่งนั้นควรเข้าไปในสติปัญญาของลูกว่า ผู้คนเฝ้าแต่สรรเสริญและประณามพระเจ้า ในความเป็นจริงไม่มีคำสรรเสริญใดมีเพียงคำประณามเท่านั้น ในด้านหนึ่งพวกเขาสรรเสริญท่านและในอีกด้านหนึ่งพวกเขาประณามท่านเพราะพวกเขาไม่รู้จักท่าน ในด้านหนึ่งพวกเขาสรรเสริญพ่อและในอีกด้านหนึ่งพวกเขาพูดว่าท่านอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน ด้วยการพูดว่าพระเจ้าอยู่ในก้อนกรวดและก้อนหินพวกเขาได้เหินห่างไปจากพระเจ้า ในเวลาของการทำลายล้างสติปัญญาที่หันห่างไปจากพระเจ้านั้นจะนำไปสู่การทำลายล้างในขณะที่สติปัญญาที่มีความรักต่อพระเจ้าและอยู่เบื้องหน้าพระเจ้าเป็นการส่วนตัวนั้นจะถูกนำไปสู่ชัยชนะ เพียรพยายามที่จะจดจำพ่อเท่าที่จะเป็นไปได้ ก่อนหน้านั้นลูกเคยจดจำท่านแต่การจดจำจะลึกลงถึงนั้นมีสิ่งเจือปนเพราะลูกจดจำผู้คนมากมาย ในเวลานี้พ่อพูดว่า: คงอยู่ในการจดจำระลึกลึงถึงที่ไม่มีสิ่งใดเจือปน เพียงแต่จดจำพ่อผู้เดียว มีภาพลักษณ์ที่นับไม่ถ้วนในหนทางของบัตติที่ลูกได้จดจำด้วยเช่นกัน ในเวลานี้ลูกต้องกลับมาสาโทประธานอีกครั้ง ลูกไม่จำเป็นต้องมีการจดจำระลึกลึงถึงที่นั่นเพราะหนทางของบัตติไม่ได้คงอยู่ที่นั่น พ่อพูดว่า: เพียงแต่ใส่ใจว่าลูกจะกลับมาสาโทประธานอย่างไร เวลานั้นลูกได้รับความรู้วามจริงโลกหมุนไปอย่างไรจึงเป็นสิ่งที่ง่ายตาย อัจชะ หากลูกคนใดไม่สามารถอธิบายสิ่งนี้อย่างน้อยที่สุดสติปัญญาของลูกสามารถเข้าใจว่าลูกกลับมาทาโมประธานจากสาโทประธานอย่างไรและเวลานี้ลูกต้องกลับมาสาโทประธานอีกครั้ง หากบางคนไม่สามารถพูดจะลูกกล่าวได้ว่าเป็นโชคชะตาและเคราะห์กรรมของเขาเป็นเช่นนั้น พ่อได้แสดงวิธีการที่ง่ายมากแก่ลูก เป็นสิ่งที่ง่ายตายที่จะอธิบายด้วยการใช้เข็มกลัดว่า: สิ่งนี้แสดงถึงพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดและเป็นไปจากท่านที่เราได้รับมรดกของเรา อย่างแน่นอนพ่อจะสร้างสวรรค์และอย่างแน่นอนท่านจะสร้างสิ่งนั้นที่นี่ การเกิดของชีวหมายถึงการเกิดของสวรรค์และเหล่าเทพคงอยู่ในสวรรค์ดังนั้นพวกเขากลายเป็นเช่นนั้นอย่างไร? พวกเขากลายเป็นเทพด้วยการศึกษาในยุคแห่งการบรรจบพบกันที่มีลึมิมคลที่สุด ในเวลานี้ลูกได้รับความเข้าใจดังนั้นลูกต้องอธิบายแก่ผู้อื่น นี่คือนิยามที่ง่ายตาย โยคะ

ที่ง่ายตายและมรดกที่ง่ายตายของลูกเช่นกัน อย่างไรก็ตามมีบางคนที่นี่ที่ประกาศสิทธิ์ในมรดกที่มีค่าแค่เศษสตางค์ ในขณะที่บ้างประกาศสิทธิ์ในมรดกที่มีค่าหลายล้าน ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับว่าลูกศึกษาเล่าเรียนมากเท่าใด สัมผัสทุกสิ่งอื่นด้วยการคงอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง ผู้นั้นผู้นี้เป็นเช่นนั้นอย่าสูญเสียเวลาของลูกในสิ่งนี้ จุดหมายปลายทางนั้นสูงมาก มายาสร้างอุปสรรคในการกลับมาสาโทประธานของลูก ไม่มีอุปสรรคใดในการศึกษาความรู้นี้ บาบาวุฒว่า: ตรวจสอบตนเองและมองว่าลูกมีความรักมากเท่าใด ความรักของลูกควรเป็นเช่นที่ลูกเกาะเกี่ยวอยู่กับพ่อ พ่อผู้ที่กำลังสอนลูกไม่ใช่ดวงวิญญาณของผู้ที่กำลังสอนลูก เขากำลังศึกษาเล่าเรียนด้วยเช่นกัน “بابา ท่านกำลังทำให้ฉันรู้ดีอย่างยิ่ง! ท่านคือผู้ที่สูงสุดเหนือสิ่งใดและเป็นท่านที่ทำให้ฉันสูงส่งอย่างยิ่งในโลกมนุษย์นี้” ลูกควรสรรเสริญبابาในวิธีนี้อยู่ภายใน “بابา ท่านสร้างความมหัศจรรย์เช่นนั้น!” พ่อพูดว่า: ลูกมาและประกาศสิทธิ์ในอาณาจักรของลูกอีกครั้ง จดจำพ่อผู้เดียวอย่างสม่ำเสมอด้วยความสุข ลูกต้องถามตนเองว่า: ฉันจดจำبابามากเท่าใด? มีคำกล่าวไว้ว่า: ไม่มียาชูกำลังใดเป็นเช่นความสุข มีความสุขของการพบพ่อ อย่างไรก็ตามลูกไม่สามารถคงความสุขนั้นอยู่ภายใน มิฉะนั้นสำนักก็พูดว่าควรมีความสุขอย่างใหญ่หลวง เราจะกลายเป็นราชาด้วยการศึกษานี้ เราคือลูกของพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด บาบาที่สูงส่งกำลังสอนเรา บาบานั้นมีความเมตตาอย่างยิ่ง! เพียงแต่มองว่าท่านนั่งที่นี้และอธิบายประเด็นใหม่แก่ลูกอย่างไร ในเวลานี้มีประเด็นใหม่อย่างมากมายในสติปัญญาของลูกที่ไม่มีอยู่ในสติปัญญาของใครอื่น อัจชะ ถึงลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูก ๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. สร้างสมสภาพของสำนักที่เป็นดวงวิญญาณและกลายเป็นผู้ประทานความสุข อย่าหาความผิดกับผู้อื่น มีชีวิตอยู่ด้วยกันและกันด้วยความรักอย่างยิ่งและอย่ามีความขัดแย้งของความคิดเห็นใด ๆ
2. ละทิ้งทุกสิ่งอื่นและสร้างสมคุณธรรมจากพ่อผู้เดียว เพียงแต่ใส่ใจเกี่ยวกับการกลับมาสาโทประธานอย่าได้รับฟังการประณามของผู้อื่นและประณามผู้อื่นด้วยตัวลูกเอง อย่าคิดว่าตนเองฉลาดเกินไป

พร: ขอให้ลูกเป็นโยคีที่ง่ายตายและสม่ำเสมอและหลอมจิตสำนักของ “ฉัน” ใน “بابา”

ลูก ๆ ผู้ที่มีความรักสำหรับพ่อในทุก ๆ ลมหายใจพูดว่า “بابา بابา” ในทุกลมหายใจของเขาเหล่านั้นพวกเขาไม่ได้ต้องการความเพียรพยายามที่จะมีโยคะ การพิสูจน์ของการจดจำระลึกถึงคือที่คำพูด “ฉัน” ไม่เคยออกมาผ่านริมฝีปากของพวกเขา เพียง “بابา بابา” ออกมาผ่านริมฝีปากของพวกเขา สำนักของ “ฉัน” กลับมาถูกล้อมใน “بابา” بابา คือกระดุกสันหลัง บาบาได้ดลใจทุกสิ่ง บาบาวงศ์กับฉันเสมอ ฉันอยู่กับท่าน ฉันรับประทาน เดิน และเคลื่อนไหวไปรอบกับท่าน เมื่อสำนักนี้ออกมาในลูกลูกจะถูกกล่าวได้ว่าเป็นโยคีที่ง่ายตาย

คติพจน์: ด้วยการพูดว่า “ฉัน ฉัน” หมายถึงการปลุกมายา แมว

*** โอม ชานติ ***